

Voor altijd in mijn hart

Bella Andre bij Boekerij

Sullivan-serie

Op het eerste gezicht

Vanaf nu, altijd

Verliefd en verloren

Betoverd door jou

Als je van mij was

De ware voor jou

Kom in mijn armen

Voor altijd in mijn hart

Bella Andre

Voor altijd in mijn hart

Deel 8 van de *Sullivan*-serie

ISBN 978-90-225-7604-5

ISBN 978-94-0230-618-7 (e-book)

NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Always On My Mind*

Vertaling: Textcase, Utrecht

Omslagontwerp: Johannes Wiebel, punchdesign, München

Omslagbeeld: © Shutterstock.com

Zetwerk: Textcase, Utrecht

© 2013 Bella Andre

© 2016 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

Een briefje van Bella

De eerste keer dat Lori Sullivan haar mond opendeed, maakte ze me meteen aan het lachen. Door de jaren heen heb ik over sterke heldinnen, ondeugende heldinnen en lieve heldinnen geschreven, maar nog nooit over iemand als Lori. Bengel is nooit bang geweest om risico's te nemen. Zelfs niet toen sommige van die risico's op faliekante mislukkingen uitliepen. En ook niet nu de liefde het grootste risico van allemaal blijkt te zijn.

Maar er is nog een reden waarom ik ontzettend genoten heb van het schrijven van dit boek: Grayson Tyler. Wonend op zijn boerderij, met zijn cowboyhoed op zijn hoofd en laarzen aan zijn voeten, lijkt hij totaal niet bij Lori te passen. Maar ik beloof je dat hij de enige man is die haar hart had kunnen veroveren (en dat van mij!). Ik hoop dat hij ook jouw hart verovert.

Veel leesplezier,
Bella

PS: Velen van jullie hebben me gevraagd of dit boek het laatste deel van de Sullivan-serie is. Ik ben ontzettend blij jullie te kunnen vertellen dat dat zeker niet het geval is! In het volgende boek staat de eerste Sullivan-neef – Rafe Sullivan, een sexy onderzoeker – centraal. Hij heeft vier broertjes en zusjes die ook allemaal een lange en gelukkige toekomst nodig hebben. En... Nadat ik ongeloofelijk veel vragen over het verhaal van Mary en Jack Sullivan heb gekregen, kan ik alvast verklappen dat ik ook voor hen iets bijzonders in

petto heb. Ik hoop dat jullie van het verhaal van Lori en Grayson genieten!

1

Lori Sullivan wilde zich niet in de nesten werken. Echt niet.

Haar bijnaam was dan misschien Bengel en overal waar ze heen ging, leken de problemen haar te achtervolgen. Maar vandaag probeerde ze zich echt te gedragen. Sterker nog – voor het eerst in haar leven probeerde ze de rust op te zoeken.

Niemand uit haar familie wist nog dat ze terugging naar San Francisco en dat ze net een nachtvlucht uit Chicago had genomen. Hoewel ze zielsveel van haar familie hield, kon ze hen echt niet onder ogen komen. Haar zes broers, tweelingzus en moeder waren de beste familie die een meisje zich kon wensen... Maar als ze erachter kwamen dat ze weer in de stad was, zouden ze haar met allerlei vragen bestoken. Ze zouden precies willen weten waarom ze haar tournee halverwege had afgebroken en ze zouden haar niet met rust laten tot ze het naadje van de kous wisten.

Hoe ze dat wist?

De afgelopen vijftientig jaar had zij zich op precies dezelfde manier met hun zaken bemoeid.

Nadat ze haar koffer van de bagageband op San Francisco Airport had gehaald, nam ze geen taxi naar haar appartement, maar liep ze spontaan naar de balie van een autoverhuurbedrijf.

‘Goedemorgen, kan ik u helpen?’ kirkte de blonde vrouw achter de balie.

Lori schatte dat ze ongeveer even oud waren, maar gek genoeg voelde zij zich minstens tien jaar ouder. ‘Ik heb een auto nodig.’

‘Prima! Waar gaat u naartoe en hoelang hebt u hem nodig?’

De vrouw lachte zo stralend dat Lori's ogen een beetje begonnen te tranen. Na de donkere vlucht van het oosten naar het westen van het land had ze gelukkig meteen haar zonnebril opgezet om haar ogen te beschermen tegen het felle zonlicht dat door het vliegtuigraampje scheen. De vrouw mocht immers niet denken dat ze stond te huilen.

Nee, Lori weigerde te huilen om wat er in Chicago was gebeurd. Of in de anderhalf jaar daarvoor.

Ze was verdomme geen huilebalk. Dat was ze nooit geweest en zou ze ook nooit worden.

De eikel van een vriend van haar was dan misschien vreemdgegaan en haar danscarrière was op een mislukking uitgelopen, maar er was toch echt meer voor nodig om haar aan het huilen te krijgen.

Ze was jong. Ze was gezond. Ze had nog een heel leven voor de boeg. Op de een of andere manier zou ze er wel achter komen hoe ze de komende zeventig jaar door ging brengen.

Dat bracht haar weer op de vragen van de vrouw. Waar ging ze heen? En voor hoelang?

Door het slaaptekort kwam er niets in haar op en dus vroeg ze: 'Wat is uw favoriete plek hier in de buurt?'

De vrouw keek even verrast, maar kreeg toen een dromerige blik in haar ogen. 'Pescadero.'

Lori zette haar zonnebril op het puntje van haar neus zodat ze de vrouw over het randje van de glazen heen kon aankijken. 'Pescadero?'

Lori had haar hele leven in Noord-Californië gewoond en dus was ze er waarschijnlijk wel eens langsgereden. Maar voor zover ze het zich kon herinneren, was Pescadero niet meer dan een doodgewoon boerendorp.

De vrouw knikte gelukzalig. 'Ik hou zo van de eindeloze groene heuvels en al die schapen en koeien die er grazen. En vrijwel elke weg leidt naar de oceaan.'

Lori vond het heerlijk om in de stad te wonen. Ze werkte ook graag in steden, vooral omdat ze door haar danscarrière continu met de beweging van alles om zich heen bezig was. Een saai boerendorp was wel de laatste plek waar ze spontaan naartoe op vakantie zou gaan.

'Klinkt perfect. Hoelang kan ik de auto huren?'

De vrouw leek zich weer even te verbazen, maar antwoordde toen: 'Een maand. Daarna zal ik nieuwe formulieren moeten invullen. Maar Pescadero is meer iets voor een dagtocht. Of voor een middagje, eigenlijk. Ik kan me niet voorstellen dat u zich een maand in het dorp weet te vermaken.'

Hoewel Lori dat zelf ook betwijfelde, haalde ze haar creditcard uit haar portemonnee en ondertekende een stapel formulieren om het bedrijf ervan te verzekeren dat ze de auto niet zou beschadigen. Een paar minuten later had ze de sleutels in haar handen. Ze wilde net weglopen, toen ze opeens iets bedacht.

'Wat is vanaf hier de snelste route naar Pescadero?'

Anderhalf uur later vroeg Lori zich af of er ooit een einde aan de weilanden zou komen. Toen zag ze in de verte eindelijk een dak opdoemen. Als een schipper die maanden op zee had doorgebracht, zonder een stukje land te zien, trapte ze het gaspedaal dieper in en scheurde naar de plek waarvan ze nu zag dat het de piepkleine hoofdstraat van Pescadero was.

De vrouw achter de balie had gelijk gehad toen ze vertelde over de mooie groene velden en de schattige schapen, maar was blijkbaar vergeten te vertellen hoe stil het dorp verder was... En hoe geïsoleerd het lag.

Lori hield van harde muziek, hoge gebouwen en interessante mensen. Het was vreemd dat die nu opeens nergens waren te bekennen. Ze had eventjes de autoradio aangezet, maar dat gaf haar het gevoel alsof ze met een ghettoblaster een kerk in liep dus had ze hem meteen weer uitgezet.

Ze voelde zich misschien niet op haar best, maar het was de eerste zonnige dag in weken en ze was vastberaden om van de warmte en de blauwe lucht te genieten. Bovendien snapte ze nu eindelijk wat haar broer Zach de autofanaat bedoelde als hij zei dat er niets heerlijker was dan een lange autorit. Hij maakte zijn ritjes alleen wel in een Ferrari. Bovendien hoefde hij niet meer alleen op pad te gaan, want Heather en hij hadden zich net verloofd.

Lori parkeerde voor de enige winkel in het dorp en zag een meisje met een brede glimlach met een enorme zak hondenvoer sjouwen. Een man van wie Lori aannam dat het haar opa was, liep vlak achter haar aan met een gloednieuwe hondenmand. Ze droegen allebei leren laarzen en hadden een hoed op. Ze leken zich in het dorp volledig thuis te voelen.

Toen ze uitstapte, zag Lori de puppy van het meisje. Zijn riem zat aan een lantarenpaal vast en toen hij het meisje zag, begon het zwart-witte beestje zo hard te kwispelen dat zijn hele lichaam meebewoog. Het meisje liet het hondenvoer meteen op de grond vallen en tilde het hondje op om hem uitgebreid te knuffelen. 'Je verwent hem veel te veel,' bromde de grijze oude boer. Hij klonk misschien wat nors, maar zijn ogen straalden liefdevol.

Voor de tweede keer die dag voelde Lori haar ogen vochtig worden. Ze was inmiddels gewend aan het felle zonlicht en had haar zonnebril op haar hoofd gezet. Nu zette ze hem weer snel op haar neus.

Terwijl ze de stoep op liep, draaide zowel de man als het meisje zich om. De twee bekeken Lori met grote ogen. Ze vroeg zich af waar de man en het meisje zo verbaasd over waren... Tot ze zich realiseerde welke kleren ze had aangetrokken.

Het was geen wonder dat ze de aandacht trok. Haar strakke knalroze topje met lovertjes in alle kleuren van de regenboog, haar glimmende legging en de glitterhakken waarop ze de vorige avond nog had gedanst, waren misschien wat vreemd om overdag te dragen. Niet alleen in dit boerendorp, maar eigenlijk overal ter wereld.

Ze had geen seconde op haar outfit gelet toen ze het Auditorium Theatre in Chicago uit was gestormd, haar spullen in haar koffer had gesmeten en de eerste vlucht naar San Francisco had genomen. Tijdens de reis had ze een enorme sjaal om zich heen geslagen, maar die had ze tijdens de heerlijk warme rit door de weilanden op de passagiersstoel gegooid.

De puppy kon het natuurlijk niets schelen hoe ze eruitzag, en toen ze haar hand naar het beestje uitstak, drukte hij zijn lijfje meteen tegen haar aan. 'Wat een lieve puppy,' zei Lori tegen het meisje. 'Hoe heet hij?'

'Jonas.'

'Dat is een hele mooie naam,' zei Lori glimlachend. Ze begon het beestje te aaien, maar toen haar vingers over de zachte vacht tussen de oren van de puppy gleden, trok de opa van het meisje de hond weg.

Lori stond op en draaide zich om. Opeens leek het alsof de grond begon te beven. Ze leunde met haar hand tegen de muur en

realiseerde zich dat ze al bijna vierentwintig uur niets had gegeten. Hoewel het in de danswereld niet ongewoon was om weinig te eten, had Lori een gezonde eetlust en een snelle spijsvertering en wist ze dat ze niet zo lang had moeten wachten.

Ze had de laatste tijd gewoon niet zo veel trek...

Met een nieuw doel voor ogen duwde ze de deur van de winkel open. Aan de ene kant van de ruimte stonden allerlei soorten dierenvoer uitgestald. In het midden waren spijkerbroeken, wollen truien, cowboylaarzen, ondergoed en sokken te vinden. De andere kant van de winkel bestond uit een delicatessenbalie, een rij koelingen vol eieren, kaas en melk en wat planken met ingeblikte producten.

Ze greep een zak chips en liep naar de kassa. De tienerjongen achter de balie werd op slag vuurrood. 'W-wat kan ik voor u d...' Hij slikte en trok even aan de halslijn van zijn T-shirt '... doen?'

Hoewel ze even had overwogen terug te lopen naar haar auto en haar sjaal om te slaan, genoot ze van de bewondering in zijn ogen. Voorlopig was ze misschien klaar met mannen, maar dat wilde nog niet zeggen dat ze het niet leuk vond als mannen haar aantrekkelijk vonden. Ze vond het heerlijk om alle mannen bikkelhard en genadeloos te kunnen afwijzen – behalve natuurlijk dit soort lieve tienerjongens.

'Wat is jullie lekkerste broodje?'

Zijn ogen werden groot van verbazing, alsof ze hem zojuist gevraagd had hoe de aarde om zijn as draaide in plaats van welke sandwich ze moest kiezen. En allemachtig, wat moest hij hard zijn best doen om zijn ogen op haar gezicht gericht te houden in plaats van op haar borsten, die in deze outfit erg aanwezig waren. Het was zo schattig dat ze haast over de balie heen wilde springen om hem een knuffel te geven. Hij was misschien nog maar een puber, maar

zijn reactie zorgde er wel voor dat ze zich in één klap prachtig voelde.

‘Eh, ik weet het niet.’ Hij slikte weer en draaide zich toen om naar de handgeschreven lijst broodjes op het bord achter hem. ‘De Muffuletta misschien?’

‘Klinkt goed.’ Ze legde de zak chips op de balie terwijl hij de producten aansloeg. ‘Ik wil ook graag een kop van de sterkste koffie die je hebt.’

Ze had geen idee hoelang ze nog over de boerenwegen rond zou moeten zwerven tot ze een plek vond om te overnachten. De auto had ze in elk geval voor een maand gehuurd.

Met bevende vingers nam hij het geld van haar aan. Toen ze vroeg waar het toilet was, liet hij het geld spontaan uit zijn handen vallen en toen hij het opraapte, stootte hij zijn hoofd tegen de kassalade.

Hij wist geen woord meer uit te brengen en dus wees hij met trillende vingers naar een hoek achter in het pand. Lori liet hem even op adem komen terwijl hij haar sandwich maakte. Ze wilde immers niet dat hij per ongeluk het topje van zijn vinger afsneed omdat zij in haar strakke glitterpakje voor hem stond.

Ze ging snel naar het toilet en bekeek zichzelf toen in de spiegel. Op ieder ander moment zou ze vast in lachen zijn uitgebarsten, maar nu schrok ze van haar spiegelbeeld. Snel en professioneel deed ze haar haar en make-up. Ze was er altijd van overtuigd geweest dat je je beter voelde als je er goed uitzag, maar vandaag had ze het gevoel dat mascara en lipgloss niet veel uithaalden.

Ze liep de toiletten uit en maakte een rondje door de winkel. Nu ze iets beter keek, had de zaak zo zijn charme. Het was een kleine boerenwinkel waar je boodschappen, maar ook kleding en kippenvoer kon vinden, wat voor de mensen die hier woonden duidelijk heel belangrijk was. Op een van de tafels stond een bordje waarop

‘Schrijvers uit de omgeving’ stond en ze bekeek de dichtbundels, romans en wat boeken over landbouwtechnieken. Ze kreeg de indruk dat de winkel de gemeenschap, die waarschijnlijk uit vele generaties boeren en hun families bestond, probeerde te ondersteunen.

Lori maakte al zo lang deel uit van de danswereld dat ze weinig oog had gehad voor de wereld om haar heen. De luttele vrije tijd die ze had, bracht ze door met haar moeder, broers en zusje op de vele familiebijeenkomsten van de Sullivans.

Maar nu maakte alleen al de gedachte aan dansen haar misselijk. Haar ex had haar met zijn danskunsten verleid... En haar vervolgens met diezelfde danskunsten verraden. Ooit danste ze voor zichzelf, puur vanwege het gelukzalige gevoel dat het haar gaf. Maar de afgelopen maanden was ze weinig meer dan Victors marionet geweest en danste ze alleen nog voor zijn plezier. En toen ze erachter kwam dat niets goed genoeg voor hem was, wist ze niet meer hoe ze anders moest dansen. Nu voelde ze zich uitgeblust en waren haar emoties verdwenen.

Ze zou ooit vast wel weer een plek vinden waar ze zich thuis zou voelen.

Lori wilde net terug naar de balie lopen om haar broodje op te halen, toen ze vanuit haar ooghoek een groot prikbord vol briefjes zag. Ze was altijd geïnteresseerd geweest in het leven van andere mensen en verslond de biografieën die haar zus Sophie, die bibliothecaresse was, voor haar meenam. Een prikbord in een dorp als dit was de perfecte manier om een kijkje in het boerenleven te nemen. In de korte tijd die ze nu in Pescadero was, had het dorp haar positief verrast. De huizen hadden een typische cowboycharme en een van de boerderijen waar ze langs was gereden, had zo in een tijdschrift kunnen staan.

Midden op het prikbord zag ze een wit stuk papier waarop in krachtige mannenletters 'Hulp op de boerderij gezocht' stond. Ze had er nog nooit over gedacht om op een boerderij te wonen of te werken. Tot nu toe wist ze immers precies wat ze wilde worden: danseres.

Nu ze niet meer wilde dansen, kon ze echter best iets anders uitproberen. Misschien zou het boerenleven wel haar tweede roeping zijn.

Als ze de afgelopen dagen meer dan twaalf uur had geslapen, zou ze misschien langer over haar beslissing hebben nagedacht.

Want ze wilde zich niet in de nesten werken. Echt niet.

Maar voor het eerst in maanden voelde ze de adrenaline weer door haar lijf stromen. Keek ze ergens naar uit.

En ze voelde een spanning die wat op angst leek.

Ze was altijd gek geweest op achtbanen en sleepte haar broers en zusje graag mee naar horrorfilms. Dus wat kon er in vredesnaam eng zijn aan een baantje als boerenhulpje?

Ze besloot meteen dat ze de beste hulp van de wereld zou worden. Niet om iemand anders een plezier te doen, maar voor zichzelf, om na een lange dag op de boerderij het gevoel te hebben dat ze trots op zichzelf kon zijn.

Lori trok het briefje van het prikbord en legde het voor de puber achter de balie neer. Ze was misschien impulsief, maar niet dom en dus vroeg ze hem: 'Ken je de man die dit briefje heeft opgehangen? Is hij aardig?'

De jongen knikte. 'Ja hoor, Grayson is best aardig.'

Zijn naam klonk Lori goed in de oren. Grayson. Waarschijnlijk een oude boer, net als de man die ze voor de winkel had gezien. Iemand die al vijftig jaar getrouwd was en wat extra hulp met zijn

kippen en koeien nodig had. Ze had geen idee wat die hulp precies inhield, maar ze was altijd al een snelle leerling geweest.

Ze grijsde en vroeg: ‘Weet je misschien hoe ik vanaf hier het snelst bij zijn boerderij kan komen?’

Dit was het soort dagen waar Grayson Tyler het meest van hield. Het was heerlijk rustig en van ’s ochtends vroeg tot ’s avonds laat had hij zijn handen vol aan het zware werk op zijn honderden hectare land.

Toen hij deze boerderij in Pescadero drie jaar geleden kocht, had de schuur op instorten gestaan en hadden de muizen het huis overgenomen. Honderdvijftig jaar geleden was dit land voor het eerst door een boer bewerkt. Hoewel de zaken lang goed liepen, had de afgelopen generatie meer interesse in dure auto’s en de aandelenhandel dan in de boerderij die hun voorvaders hun leven lang draaiende hadden gehouden.

Grayson had de afgelopen drie jaar non-stop gewerkt om de boerderij nieuw leven in te blazen. Zijn familie dacht dat hij gek was geworden toen hij van New York naar Verwegistan was verhuisd, hoewel San Francisco op nog geen uur rijden van Pescadero lag. Niet dat hij de stad ooit had bezocht. Hij kende daar te veel mensen die regelmatig tussen New York en San Francisco heen en weer vlogen. Het risico dat hij iemand uit zijn verleden tegen het lijf zou lopen, was te groot.

Dat was een van de grote voordelen van zijn nieuwe leven op de boerderij: het verleden deed er niet toe. Het enige wat telde, was dat er dieren gevoerd moesten worden en dat de toekomst was gebaseerd op een geploegde akker en een weldoorvoede koe. Vanmorgen was

hij aan de reparatie van het kippenhok begonnen dus nu liepen de kippen op het veld voor zijn huis.

Hij was net bezig een nieuw stuk aan het hok te timmeren toen hij het geluid van een auto hoorde. Zijn huis en het hok lagen een behoorlijk eind van de weg, dus kon hij auto's uit Pescadero niet horen aankomen. Er moest dus wel iemand zijn oprit zijn opgere-

den. Grayson knarste met zijn tanden door het onverwachte bezoek. De inwoners van het dorp wisten dat ze niet zomaar langs moesten komen zonder hem dat vooraf te laten weten. De enige die dat nog wel eens deed, was de pakketbezorger die hem eens in de zoveel tijd een pakketje uit New York kwam brengen.

Hij legde de hamer neer en draaide zich om zodat hij kon zien wie de onverwachte bezoeker was. Hij herkende de auto niet. De zon scheen op de voorruit waardoor hij het gezicht van de bestuurder niet kon zien, maar door het open raam zag hij een pluk lang donker haar.

Een vrouw? Wat deed een vrouw op zijn boerderij?

Verdomme, dit was wel het laatste waar hij zin in had. Een of andere toerist die de weg naar de enige bed & breakfast in de wijde omgeving niet kon vinden en hem om de weg kwam vragen.

Zijn kippen waren niet gewend aan auto's en de vreemdelinge kwam zo snel aan scheuren dat een van zijn prijswinnende Orpington-kippen verontwaardigd kakelde en begon te fladderen om het voertuig te ontwijken. De kip kwam bijna onder de auto terecht zodat de bestuurder naar links uitweek en met haar auto tegen een van zijn nieuwe afrasteringspalen knalde.